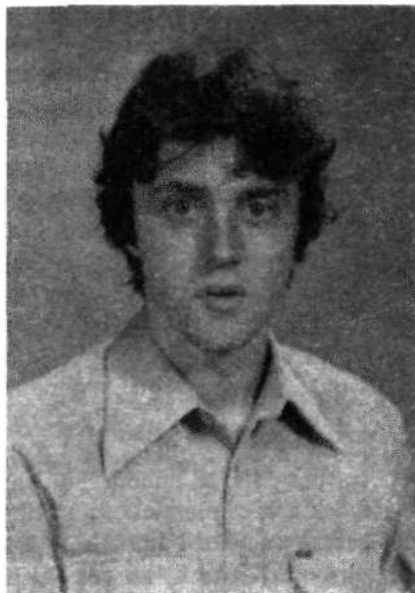

Sašo
Tratnik

Poetika

Biti pesnik pomeni spoznati sama seba kot pesnika. To je biti pesnik po duši. Pisati kot pesnik pa je nekaj več: to pomeni besedo zapeti popolnoma iz sebe, živo besedo, pravo besedo. Treba se je s pisanjem dvigniti do višjega spoznanja, do nevidne izkušnje, ki je zaznavna le občutljivi, odprti duši. Kajti pesem je zmeraj večja globina, kot se zdi. Ker pesem niso črne črke na belem papirju, sestavljene v be-

sede in stihe. Beseda hiša je v duši hiša sama, beseda je dvopomenska ali večpomenska, razumske analize se pesmi ne dotikajo. Pesem ne potrebuje analiz in tudi pesnik ne. Pesem potrebuje pravega bralca, da v trenutku branja živi, čeprav je neprestano živa v pesniku samem in stopa tudi v bralca, ki bere črke in je torej v nekem pomenu nepismen. A takšen bralec se tega vstopa ne zaveda. Vendar tudi pesniki po duši ne pišejo zmeraj popolnoma iz sebe, ker je to težko, ker je pesnika strah! Strah ga je, da ne bo pisal iz SEBE, ampak da bo pel MIMO sebe. Zato se lahko precej zmede in postane zgubljen in je daleč od umetnosti. In v takih časih je treba čakati, da se stvari uredijo, da pride potreba po pisanju: takrat je pesnik božanski v nebožanskem svetu. Ko se izgubi, mora molčati, da ne bi oskrunjal z lažjo, praznoto in odvisnostjo od zunanosti.

Pesmi

POMLADNA SLIKA Tih je zeleni brezov gaj,
neznanka gre čez mirni kraj
med spomeniki.
Veter kroži in listje šumi,
skoz prostor se ptica daleč zgubi,
topoli se zibajo v vrsti tesnó,

tiho je sinje nebo;
za črne topole
bo sonce zašlo.

KRALJ Živim v tišini, samoti. Življenje
spreminja se v zlato
nianso. Kar je blato
trpljenja bilo, ni več trpljenje.
Rudo gorečo mi pesem pomeni,
v rudogorjih drzna duša
le njo išče in srce posluša
le njen glas. O žalost jeseni,
ko se ohladi narave posestvo.
Zdaj z mislijo sežem do dalj
in stopim kot kralj
v življenja veliko kraljestvo.

NA TVOJEM ROBU, Stojim na tvojem robu, bolečina,
BOLEČINA a slavim te célo, prijateljica
sladka moja.
Na robu tvojega gorečega kraljestva
po tvoji zlati kroni koprnim.
Hočem biti kralj pijanega zanosa,
kralj rasti in vročega utripanja.
Hočem biti sin lepote.
Moja duša je pojoča harfa.
Srce ptica ljubezni.
Zato te hočem vzeti, kraljica,
zato me vzemi, kraljica!
Stojim na tvojem robu, bolečina,
a slavim te célo, prijateljica
sladka moja.

SKRŽATI AVGUSTA V jutranji pozlati
samuje nebo.
V travi škržati
avgusta pojó.

Voda nečista
čez kamne šumi.
Rjavkasta lista
na dno potopi.
V vrbe šumeče
se veter zaganja.
Rože cvetoče
in trave uklanja.
Jabolka sladka
vabijo usta.
Trenutki potujejo
h kraju avgusta.
V jutranji pozlati
samuje nebo.
V travi škržati
avgusta pojó.

URA NA NAVJU

Močni veter se zbudi,
ptica stopa po zeleni travi,
pred grmovjem se ustavi,
v senci živo žvrgoli.

Krošnja šumi.

Ko pesem so golobi, golobice
in čista barva seda na stopnice.

Visoko sonce je rumeno.

Nebo je sinje

nad sivim licem

smrti. Drevje je zeleno.